

opusdei.org

Prelatens brev (september 2008)

Hur tar vi emot det som går oss emot: sjukdom, yrkesmässiga misslyckanden, orättvisa kränkningar, svårigheter i vårt sociala umgänge eller i familjen? Frågar Prelaten i sitt septembers brev. Svaret, föreslår han, finns på Kristi Kors.

2008-09-09

Mina kära: må Jesus bevara mina
döttrar och söner!

Innan jag inleder detta brevs ämne, vill jag bara säga två ord så att vi tackar Gud för att ha kunnat vara ”*omnes cum Petro*” till och med fysiskt. Vi har bidragit till den helige Faderns arbete som Petri efterträdare och till hans vila när han bott hemma hos sig i Kenthurst. Låt oss fortsätta att stödja Påven genom att även be för hans medarbetare.

Benedikt XVI har ofta hänvisat till aposteln Paulus, och vi vill vara i total samklang med honom. Nu tänker vi på att Saul, allt sedan han omvände sig på väg till Damaskus, var helt medveten om att hans kallelse och uppdrag stod i nära förhållande till Korsets mysterium. Jesus själv förklarade för Ananias, som inte ville möta honom för att döpa honom: *honom har jag utvalt till mitt redskap. Han skall föra ut mitt namn till hedningar och kungar och Israels folk, och jag skall låta*

*honom veta hur mycket han måste
lida för mitt namns skull.[1]*

Den helige Paulus liv var ett ständigt förverkligande av dessa Herrens ord. Han svarade på nåden utan att ställa villkor och brydde sig bara om att lära känna och låta andra lära känna Jesus Kristus genom att presentera Guds människoblivne Son, han som dog och uppstod för vår frälsnings skull. I brevet till Galaterna talar han om detta med att *leva i Kristus* som han eftersträvade allt sedan den stund han omvände sig, och han hävdar: *Christo confixus sum cruci,[2]* jag har korsfästs tillsammans med Kristus på korset. Just som en konsekvens av denna innerliga förening lyckades han identifiera sig med Honom på ett mystiskt sätt i en daglig och fullständig hängivelse: *jag lever, fast inte längre jag själv, det är Kristus som lever i mig.[3]*

Denna förening med Kristus på Korset reducerades inte till något rent "idealistiskt", teoretiskt, i Apostelns liv. I en av de självbiografiska texter som återfinns i hans brev förklarar han vad det betytt för honom konkret att behöva dö med Kristus. *Av judarna har jag fem gånger fått fyrtio minus ett slag, tre gånger har jag slitit spö, en gång har jag stenats, tre gånger har jag lidit skeppsbrott, ett helt dygn har jag drivit omkring på öppna havet. Ofta har jag varit ute på resor, utsatt för faror i floder, faror från rövare, faror bland landsmän och bland hedningar, faror i städer, i öknar och på havet, faror bland falska bröder. Jag har arbetat och slitit och ofta vakat, jag har svultit och törstat och ofta fastat, jag har frusit och varit utan kläder. Till allt annat kommer det som trycker mig varje dag: mina bekymmer för alla församlingarna. Ingen är svag utan att jag blir svag.*

*Ingen kommer på fall utan att jag
prövas som i eld.[4]*

Detta är några rader ur andra brevet
till korintierna som inte går att läsa
utan att man blir rörd och tacksam.
Paulus kommer nämligen utöver
detta med glädje ihåg sina lidanden
för Herrens skull, detta med att vara
fastspikad med Honom på Korset:
*Därför vill jag helst skryta med min
svaghet, så att Kristi kraft kan
omsluta mig. Jag gläds åt svaghet,
förolämpningar, svårigheter,
förföljelser och nöd, när det är för
Kristi skull. Ty när jag är svag, då är
jag stark.[5]*

Som en kommentar till några
liknande ord av Aposteln, säger
Benedikt XVI att ***den helige Paulus
inte längre lever för sin egen skull,
för sin egen rättfärdighets skull.
Han lever av Kristus och med
Kristus genom att ge sig själv och
inte längre söka och bygga upp sig***

*själv. Detta är den nya
rättfärdigheten, den nya
inriktning som Herren ger oss,
som tron ger oss. Inför Kristi Kors,
det största uttrycket för hans
hängivelse, kan ingen längre
skryta med sig själv.[6]*

På den helige Paulus tid, men även
nu för tiden, söker många personer
esoterisk kunskap,
sensationsväckande läror och hoppas
kunna hitta frälsningen där, men
Aposteln gör dem uppmärksamma
på att dessa inte är Guds vägar. Han
förkunnar *verbum crucis*[7], Korsets
ord. Så att det inte skall råda några
tvivel påpekar han för oss
alla: *Judarna begär tecken och
grekerna söker vishet, men vi
förkunnar en Kristus som blivit
korsfäst, en stötesten för judarna och
en dårskap för hedningarna, men för
de kallade, judar som greker, en
Kristus som är Guds kraft och Guds
vishet. Guds dårskap är visare än*

*människorna och Guds svaghet
starkare än människorna.*[8]

Dessa är ord som alltid har ett aktuellt innehåll och drivkraft och det passar oss väldigt bra att betrakta dem särskilt dessa dagar då vi förbereder oss för att den 14 september fira det heliga Korsets upphöjelses högtid. Sedan lång tid tillbaka är denna högtid fast förankrad i Kyrkan och särskilt i den delen av Kyrkan som Opus Dei är. Det faktum att den infaller under ett år tillägnat den helige Paulus, som skrev så mycket om Korsets mysterium, inbjuder oss att förbereda oss bättre och att fira det med jublande glädje. Hur söker vi varje dag efter att förneka oss själva? Med vilken vördnad tittar vi på träkorset som har en så djup betydelse? Älskar vi offret?

I den helige Josemarías liv var viljan att identifiera sig med Kristus på

Korset närvarande sedan den andra oktober 1928. Men redan tidigare, då han fortfarande var mycket ung, förberedde Herren honom med de små och stora motgångar som han tillät under hans barndoms- och ungdomsår. Senare, när Opus Dei grundats, visade han honom tydligt att Verket bör fästa sina rötter i det heliga Korset. Han anförtrodde honom detta vid olika tillfällen och på flera olika sätt. Även om vår Fader ibland inte förstod meningen med detta lidande, fortsatte han ändå framåt, övertygad om att de var Guds *smekningar*. 1948 berättade han i en betraktelse i tredje person om några minnen från dessa år. Hans självbiografiska ord ger en stor insikt för att förstå hur han reagerade inför sina upprepade möten med Jesu Kors.

Herren tillät oräkneliga svårigheter att falla på honom genom vilka han formade hans själ. **Jag kommer ihåg**

en stackare som gick fram och tillbaka i Madrids slumområden ensam med sin smärta. Han ville göra Guds vilja, men han hade inga medel för att utföra det uppdrag som han hade fått. Han hade ingen annan lösning, han visste inte om något annat sätt än Korset. Han drack därför lidandets bägare ända ner till dräggen. När han bestämde sig för att omfamna smärtan, kunde han som berusad av lidandets ljuva och bittra dryckenskap erfara glädjen i psalmsångarens ord: *et calix tuus inebrians quam praeclarus est!* (jfr Ps 22:5, Vulg): din bägare som berusar mig, hur lycklig gör den mig inte! [9]

Vi kan personligen ställa oss andra frågor som hjälper oss att se hur vår kärlek till Korset är rent konkret, i gärning. Hur tar vi emot det som misshagar oss: sjukdom, yrkesmässiga misslyckanden,

orättvisa kränkningar, svårigheter i
vårt sociala umgänge eller i
familjen? Hur reagerar vi inför allt
det obehagliga som dyker upp i vårt
liv utan att vi söker efter det?
Försöker vi att se det ur en
övernaturlik synvinkel? Rättar vi
snabbt till oss själva efter en möjlig
inledande stund av oförståelse, eller
till och med uppror, genom att se
Guds vilja i allt, som tillåter allt detta
för vårt väl? Vilket bra tillfälle är det
inte för att upprepa och smaka på det
som *Vägen* säger: **Vill du det, Herre?**
... Då vill jag det också![10]

Det handlar inte om att vara okänslig
för lidandet, vare sig det är fysiskt
eller moraliskt. Det handlar om att
höja blicken upp över det
förgängliga, med Guds hjälp, som vi
aldrig kommer att sakna. Det dåliga
är att till varje pris försöka fly undan
det som bär oss emot, särskilt om
orsaken till dessa motgångar ligger i
att vi är trogna sanningen.

Benedikt XVI pekade på detta då han invigde Paulusåret och talade om den helige Paulus uppdrag. Kallelsen att vara lärare för hedningarna är samtidigt och i sitt väsen en kallelse till att lida i gemenskap med Kristus, som har återlöst oss genom sitt lidande. I en värld där lögnen härskar, får man betala för sanningen med lidande. Den som vill undvika lidande och hålla det långt borta ifrån sig själv håller livet självt och dess storhet långt borta från sig själv. Han eller hon kan inte tjäna sanningen och därför inte tjäna tron. Det finns ingen kärlek utan lidande, utan lidandet som kommer ur att vi ger avkall på oss själva, genomgår en omvandling och rening av vårt jag för att bli fria på riktigt. Där det inte finns något som är värt att lida för, där förlorar till och med livet självt sin mening. Eukaristin, mittpunkten för vårt liv som kristna, grundar sig på Jesu offer för oss och föddes ur lidande kärlek, som nådde sin höjdpunkt på Korset.

*Vi lever av denna hängivna kärlek.
Denna kärlek ger oss mod och kraft
att lida med Kristus och genom
honom i denna världen, eftersom vi
vet att just på detta sätt blir vårt liv
stort, moget och sant. I ljuset av den
helige Pauli alla brev ser vi hur
profetian som gjordes till Ananias då
Paulus kallades uppfylldes på hans
väg som lärare för hedningarna: ”Jag
skall visa honom hur mycket han
måste lida för mitt namns skull.”
Hans lidande gör honom trovärdig
som lärare av sanningen som inte
söker sitt eget intresse, sin egen ära,
sin egen tillfredsställelse utan
förbinder sig att tjäna honom som
älskade oss och hängav sig själv för
alla oss.[11]*

De nästkommande veckorna lägger
liturgin fram olika marianska
minnesdagar för oss: Jungfru Marias
födelse, Marias ljuva namn, hennes
smärta vid Korsets fot, vår Fru av
fångarnas befrielse. Låt oss se dessa

datum som en inbjudan till att vända oss till vår Moder, att lära oss av henne att följa Jesus Kristus mycket nära, för att på detta sätt identifiera oss med honom.

När vi ber antifonen *Salve regina*, säger vi: *visa oss Jesus, ditt skötes välsignade frukt!* Jungfru Maria inte bara visar oss Jesus utan leder oss till honom med en moders mjukhet och mildhet. Det finns två tillfällen då evangeliet på ett särskilt sätt presenterar Maria som ”visar oss” sin Son. Ena gången är i början av Jesu liv, då hon lät herdarna och de vise männen tillbe honom. Andra gången är den vi minns den 15, på Golgata.

Med sin tysta närvaro vid Korset inbjuder vår Moder oss att se upp till hennes Son. Att fästa blicken vid Kristus på Korset driver oss att än en gång bli medvetna om att *Gud inte har återlöst världen med ett svärd*

utan med ett Kors. När han dog – sade påven i en predikan – sträckte Jesus ut armarna. Detta är lidandets främsta gest: han låter sig spikas fast för vår skull, för att ge oss liv. Men hans utsträckta armar är samtidigt en bedjande persons hållning, en ställning som prästen intar då han i bön sträcker ut armarna: Jesus omvandlade sitt lidande och sin död till bön, till en kärleksgärning till Gud och människor. Kristi utsträckta armar på Korset är därför en omfamning med vilken han drar oss till sig, med vilken han vill omsluta oss i sin famn av kärlek. På detta sätt är han en bild av den levande Guden, av Gud själv, och vi kan placera oss i hans händer.[12]

Hur ofta har vi inte hört den helige Josemaría säga, samtidigt som han gjorde en mycket betydelsefull gest, att Kristus, översteprästen, sträcker ut sina armar för att omfamna oss alla: var och en av oss. På detta sätt

underströk han att deltagandet i Kristi Kors är ett uttryck för Guds förkärlek, även om det är svårt för oss att förstå det. **Men släpa inte korset efter dig ... Bär det stadigt på dina axlar. Bär du ditt kors på det sättet, så blir det inte vilket kors som helst: det blir ... det heliga Korset. Bär det inte uppgivet. Uppgivenhet är inget generöst ord. Älska korset. Om du verkligen älskar korset, kommer ditt kors att bli ... ett kors utan kors. Och som han kommer du säkert att möta Maria på vägen.**
[13]

Från den 12 till den 15 september kommer Benedikt XVI att åka till Frankrike med anledning av den 150:e årsdagen av uppenbarelserna i Lourdes. Låt oss följa med honom andligen på hans resa och låt oss ta detta tillfälle i akt för att ihärdigt be för alla dem som lider i kropp eller själ, så att Herren lättar på deras

lidanden. Låt oss vända oss till jungfru Maria, *Salus infirmorum*, *Consolatrix afflictorum*, även för att hon får dem att förstå att dessa lidanden – förenade med Kristi lidanden på Korset – är mycket välgörande för Kyrkan och för själarnas frälsning.

Den 15 september! Tanken går spontant till vår älskade don Álvaro som med sin vanliga frid och ro antog Verkets heliga börda: må både du och jag svara lika generöst som han.

Jag kan inte skriva mer och berätta om resan som vi gjorde i öst. Jag har tänkt mycket på vår Fader, på vår älskade don Álvaro och även på var och en av er. Vilket vetefält väntar oss inte! I Indien, Hong Kong, Macao, Australien, Nya Zeeland, Filippinerna, Singapore och Malaysia ser man redan skörden. Om vi

arbetar allihop, vad långt kommer vi
inte att nå!

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Solingen den 1 september 2008

[1] Apg 9:15-16.

[2] Gal2:19.

[3] *Ibid.*, 20.

[4] 2 Kor 11:24-29.

[5] *Ibid.*, 12:9-10.

[6] Benedikt XVI, Tal vid den
allmänna audiensen, 8/11 2006.

[7] 1 Kor1:18.

[8] *Ibid.*, 22-25.

[9] Den helige Josemaría,
Anteckningar tagna under en
betraktelse, 15/12 1948.

[10] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr
762.

[11] Benedikt XVI, Predikan vid
invigningen av Paulusåret, 28/6 2008.

[12] Benedikt XVI, Predikan i
helgedomen Mariazell, 8/9 2007.

[13] Den helige Josemaría,
Rosenkransen, fjärde smärtorika
mysteriet.